

מטייחים וצובעים בסיד.
 נודרים סביב שטח גדול בגדרת קוצים. את האדמה מורחים בטיט ונוצר
 משטח חלק.
 כל בוקר יוצאים לקטיף התאנים, פורשים אותן על המשטח לייבוש. מייבשים
 תאנים שלמות, או תאנים חצויות שיוצרים מהן אחר כך מעין כיכרות או
 נושים שניתנים לחיתוך. גושים אלה נקראו בפי הערבים שְׁרִיָּה.
 הכיכרות האלה נועדו למכירה וגם לשימוש בבית במשך השנה.
 כל המשפחה עברה בעונת התאנים ל"חימה" הזאת, עם הפרה והתרנגולות.
 כדי להאכיל את הפרה היה הערבי קוצר כל יום מעט מהפריחה של התירס
 שקראו לה בערבית שבשול. גם אנחנו היינו קוצרים את פריחת התירס
 ומאכילים בה את הפרה.

ישוב עברי במרחב

המושבה, ככל מושבה בארץ בימים ההם, מרוחקת מכל ישוב יהודי.
 הישובים הקרובים - היו כולם ערביים. ואלה התחלקו לשלושה: בדואים,
 מוסלמים (מתואלים, שיעים) ונוצרים.
 הבדואים התגוררו בפיזור בכל שטח החולה. הג'מוסים (תאו) היו מקור חשוב
 לפרנסתם.
 חקלאות היתה בחולה רק בשולי הביצות, הגידול העיקרי היה תירס וגידלו
 גם אורז.
 חייהם היו עלובים למדי. הם היו אריסים של אפנדי שקיבל זכות כלשהי
 מהממשלה לעבד את אדמות החולה.
 לא מדורי-דורות התגוררו כאן. הם הובאו ממצרים במאה הקודמת ע"י
 איברהים פשה, ונקראו עווארנה (יתכן שהביאו עמם את הג'מוסים ממצרים).
 מהגומא שגדל בביצות היו מייצרים מחצלאות.¹⁰
 פרנסה נוספת היתה לבדואי החולה מגידול אווזים. בעונה היתה הבדואית
 צועדת מהחולה עד למושבה כשעל גבה אווזים צעירים למכירה.

מקום מושבו של שייח הבדואים בחולה, היה בחלסה.¹¹
 אותה עת היתה חלסה ישוב של אוהלים בלבד. בהמשך הזמן נוספו שני
 בניינים, וזה כל הישוב.
 השייח של חלסה היה חסין אל יוסוף, ואחריו בא בנו קאמל.